

Celostátní přehlídka Středoškolské odborné činnosti

Byl slunečný den 13. června 2014 přesně 10.15 dopoledne a já stála před nádražím v Pardubicích čekajíc na odvoz, který mě měl dopravit na celostátní přehlídku SOČ do Plzně. Upřímně, hned na začátku jsem takový šok nečekala. Pardubický kraj nám totiž k této příležitosti propůjčil autobus pardubického hokejového týmu. Už teď jsme tedy jedno prvenství měli – nejhezčí autobus na soutěži. Ale to jsem ještě nevěděla, co mě čeká...

Po čtyřhodinové cestě, dvou hodinách vybalování na ubytovně a jedné výměně šatů jsme nakonec úspěšně dorazili do plzeňské Techmanie na slavnostní zahájení. Po vstupu do ohromné prostorné haly jsem pochopila, že konkurence nebude malá. Řekněme si to bez obalu, existovala jistá přímá úměra mezi konkurencí a velikostí prostoru, kde jsem stála. Ve stručnosti, po několika proslovech byl 36. ročník CP SOČ odstartován. A potom už jsme stihli jen připravit pomůcky a prezentaci na místo konání (Gymnázium Ludka Pika) a několikrát si zopakovat nejzákladnější body obhajoby.

Druhý den o půl sedmé ráno mi zazvonil budík... V tuto hodinu se mi zdálo nemožné, že bych mohla nějakou práci obhájit. Navzdory tak brzké hodině jsem se ale zvládla dopravit na snídani a poté i na místo určení. Zde jsem se dozvěděla, že svoji práci „Život a dílo Stanislava Víší“ zařazenou do kategorie Teorie kultury, umění a umělecké tvorby budu obhajovat jako třetí. „Usmálo se na mě štěstí, budu to mít rychle za sebou,“ uklidňovala jsem se. Na druhou stranu se ovšem tento okamžik velmi rychle blížil. První dvě prezentace proběhly až moc rychle a jak zpívá Jarek Nohavica – „... už jsem se ... ke stolečku vlekla“.

Ačkoli porota byla složena z několika profesorů vysokých škol, pokusila jsem se zachovat klid a rozvahu a stručně jsem vysvětlila, v čem moje práce spočívá, jak jsem ji napsala a jaké byly mé cíle. Poté nastala diskuze... Překvapilo mě, že to byla spíše příjemná debata o umění než nějaké „mučení“. Každopádně, zvládla jsem to a splnila jsem slib daný své škole i sobě – hlavně obhájit. Za mnou ještě následovala spousta dalších přednášek. Musím říci, že mě většina z nich skutečně zaujala a se zájmem bych si je přečetla. Jednalo se například o rozbor a překlad básní, vlastní ilustrace knihy, školní časopisy nebo dokumentaci nejrůznějších typů architektury. Jinými slovy, mé naděje na dobré umístění se začaly rozplývat v nenávratnu...

Dopoledne se už v daleko uvolněnější atmosféře konaly ukázky prací veřejnosti. Večer jsme se odebrali opět do Techmanie. Zde jsme si mohli vyzkoušet spoustu zajímavých technických vymožeností, ale mě nejvíce zajímal raut. (Tímto bych ráda poděkovala organizátorům za řízky, jednohubky, rolky, ovoce, dezerty a jiné drobnosti, kterých jsme mohli sníst neomezené množství.)

V neděli v 7.00 jsem si začala balit oblečení a chystala se domů. Dopoledne jsme se ještě zúčastnili volitelných exkurzí. Vybrala jsem si komentovanou procházku po historické Plzni, kde jsem si prohlédla renesanční radnici nebo náměstí s kostelem sv. Bartoloměje. Ale čekal nás ještě poslední bod programu – vyhlášení výsledků.

Bohužel tato akce probíhala podle pořadí jednotlivých oborů, a protože ten můj měl číslo 15, tak to znamenalo spoustu poposedávání, potu, nervozity a nadávek. Ale i my jsme se dočkali. Stála jsem před všemi těmi lidmi a neskromně jsem pomýšlela alespoň na dobré osmé místo ze sedmnácti prezentovaných prací v mé kategorii. Proto i návštěvníci v poslední řadě museli vidět můj údiv, když mé jméno zaznělo až nakonec, u první příčky. Při předávání cen jsem byla tak trochu v mdlobách. S odstupem času musím říct, že

víc než ceny pro mě znamená, že můj „výtvar“ zřejmě považoval za hodnotný někdo, kdo se v umění skutečně vyzná. Takový pocit si (na rozdíl od těch cen) za peníze nekoupíte...

Na úplný závěr bych ještě ráda připojila poděkování paní Jaroslavě Víšové za její pomoc, bez které bych svou práci vůbec nemohla vytvořit.

Dominika Kubištová, studentka gymnázia